

De Ster

HIER WERDEN DE EERSTE BEKEERLINGEN
IN NEDERLAND GEDOOPT.

15 October 1948

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

48e JAARGANG • No. 9

INHOUD :

	Blz.
Waarom heeft onze jeugd behoefte? door Ezra Taft Benson	291
De Zending rond	294
Het gezin, door Alma Sonne	297
President Alma Sonne bezoekt Europa, door Wallace G. Bennett	298
Nieuws uit Europa	300
Lorenzo Snow	301
Een stem uit Zion, door M. J. Palache	302
Dennis en het Mormoonse Bataljon, door Mabel Harmer	304
Rijmpreekjes-nabloei No. 22, door Frank I. Kooftman	308
Praat gij tegen uw jongens, door wijlen Marvin O. Ashton	309
„Wij geloven”, door T. Edgar Lyon	311
Gebeurtenissen in de Zending	315

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY,

Assistente: TINE PLAIZIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Waarom heeft onze jeugd behoefte?

door

EZRA TAFT BENSON,

van de Raad der Twaalven en
Raadsman van de Onderlinge
Ontwikkelingsvereniging.

Uittreksel van een toespraak, door
Oud. Benson uitgesproken tijdens
de in Juni jl. te Salt Lake City
gehouden conferentie.

Ik ben er van overtuigd, dat de leiders van de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging steeds in gedachten zullen houden het grote doel, hetwelk President Brigham Young gesteld heeft. Hij zeide:

„Laat de grondslag van uw werk zijn in de jeugd een persoonlijk getuigenis te vestigen van de waarheid en grootheid van het laterdaagse werk.”

Dit is het belangrijkste. Mag ik u verzoeken deze woorden vaak te lezen? Het is voor onze jonge mensen van het allergrootste belang, dat zij een getuigenis bezitten. Laat ons dit altijd in gedachten houden!

Welke eigenschappen moet de leid(st)er in de O.O.V. dan bezitten? Mag ik u er vier noemen, die mij zeer belangrijk voorkomen? Allereerst dan — wat volgt mij het belangrijkste is — komt het **persoonlijk** getuigenis. Hoe kunt u jonge mannen en

vrouwen tot geloof inspireren als gij zelf geen geloof bezit? Hoe kunnen wij hun een getuigenis geven als wij zelf niet overtuigd zijn van de goddelijkheid van dit laterdaagse werk? U weet wat de Meester zeide van degene, die het geloof vernietigt:

„Het ware hem nutter, dat een molensteen aan zijnen hals gehangen en dat hij verzonken ware in de diepte der zee.”

Matt. 18 : 6.

Onze Onderlinge Ontwikkelingsvereniging mag geen leid(st)ers in haar gelederen tellen, die het geloof van de jeugd vernietigen. De zaak, waarvoor wij strijden, duldt geen ontmoediging. Als wij ons aandeel volbrengen, zal de Here ons niet verlaten. Ons werd de belofte gegeven, dat wij zullen overwinnen in de grote zaak, die nimmer zal kunnen falen.

Op de tweede plaats komt nederigheid. De Here zeide in een openbaring:

„Niet één kan in dit werk behulpzaam zijn, tenzij hij nederig en vol van liefde is.”

L. & V. 12 : 8.

Een der kenmerken van goed leiderschap is nederigheid van geest. Welke invloed heeft uw ambt op u? Wat is uw reactie als gij in de O.O.V. tot een ambt geroepen wordt, of wanneer de gemeentepresident u vraagt de leiding ener organisatie op u te nemen? Gevoelt gij dat gij van de Heer afhankelijk bent? Maakt het u nederig? Gaat gij op uw knieën om in gebed om kracht te smeken? Wanneer gij dit doet, hebt gij leiderskwaliteiten. Maar indien gij u gewichtiger en belangrijker vindt, dan zal zeker teleurstelling uw deel zijn.

Dan volgt liefde voor de mensen. Dit moet men hebben, wil men een goede leider zijn. Houdt gij van uw jongens en meisjes, hebt gij de leden uwer vereniging lief? Kunt gij goed overweg met uw medewerk(st)ers? Bent u er zich van bewust dat de waarde ener ziel groot is in de ogen des Heren? Hebt gij vertrouwen in de jeugd? Prijst gij de deugden der jonge mensen, en geeft gij ze wel eens een compliment voor wat zij doen? Of becristiseert gij ze vanwege de door hen gemaakte fouten?

Ten vierde noemen wij de kracht, die uitgaat van het voorbeeld. Het juiste voorbeeld is van het allergrootste belang. Laat ons inderdaad zijn wat wij schijnen. Wie zeide eens: „Wat u bent schettert mij zo luid in de oren, dat ik niet kan horen wat u zegt”? Van een der grote Chinese wijsgeren wordt verteld, dat hij geen mondeling onderricht behoefde te geven, zijn voorbeeld

was al voldoende. Zijn gehele leven was een les. En zo moet het zijn met de leid(st)ers der O.O.V. De ogen van de wereld, van de Kerk, van de jeugd der Kerk in 't bijzonder, zijn gericht op de voorgangers onzer organisaties. En denk nooit, dat u helemaal alleen met uzelf bent, en dat u wel wat van uw idealen kunt afwijken, omdat niemand u ziet. Denk niet, dat u aan de mensen kunt ontkomen. U kunt ze niet ontlopen. Er is altijd iemand, die u ziet. Meen niet, dat u hier in uw gemeente kunt leven volgens de door de Kerk gestelde idealen, en terwijl u met vacantie bent het niet zo nauw behoeft te nemen, omdat het er dan minder op aankomt. Laat ons altijd zijn wat wij voorgeven te zijn.

Hoe gedragen we ons als niemand ons ziet? Leven wij volgens de door de Kerk gestelde idealen als wij niet in onze gemeente zijn? Leven wij het Evangelie? Is ons voorbeeld zodanig, dat iedere ouder naar ons kan wijzen, en zeggen: „Volg het voorbeeld van je O.O.V.-leid(st)er”? Zo ja, dan is alles goed. Is het niet zo, dan is het niet goed met u.

Ik zal u drie behoeften van de jeugd noemen, waarin door u voorzien moet worden.

Ten eerste moet de jeugd een getuigenis bezitten. Er is in deze wereld geen anker, dat meer veiligheid biedt, dan een getuigenis. Ik reisde onder de heiligen in het door de oorlog geteisterde Europa, en ik zeg u, dat alles verdragen wordt indien men een brandend getuigenis bezit. Vraag de ouders van uw jongens en meisjes, wat zij zich voor hun kinderen wensen. Ik heb talloze ouderparen ontmoet. Toen ik

door mijn werk kris en kras de verschillende staten der Verenigde Staten bereisde, bracht ik dikwijls de Zondag door in een of andere kleine gemeente. Als er dan aangekondigd werd, dat ik in Washington woonde, kwamen na de vergadering steeds vaders en moeders naar mij toe, die een zoon of dochter in die stad hadden wonen. Kent u hem of haar? werd er dan gevraagd. En natuurlijk kende ik gewoonlijk die jongen of dat meisje. En onveranderlijk volgde dan de tweede vraag. Nimmer vroegen zij: „Verdient hij of zij goed? Is hij of zij in de gegoede kringen opgenomen? Heeft hij/zij succes op maatschappelijk gebied?” Neen, de volgende vraag luidde altijd: „Wat doet hij/zij in de Kerk?” Waarom deze vraag? Omdat deze gedachte de ouders altijd bezig houdt. Dit verwachten zij van de O.O.V.: dat u in de harten van hun jongens en meisjes een getuigenis plant van dit grote werk. Geen ander ding kan in waarde daarmede vergeleken worden. Dit is de grootste behoefte der jeugd.

Ten tweede heeft onze jeugd behoefte aan een groter waardering voor haar zegeningen. De jonge mensen der Kerk moeten hun zegeningen tellen. Wij hebben zoveel meer, vergeleken met de rest van de wereld, en wij nemen maar al te vaak onze zegeningen als vanzelfsprekend. Help hen de hun gegeven zegeningen meer te waarderen, waarvoor zij u eeuwig dankbaar zullen blijven.

Ten derde moet de jeugd begrijpen, dat boosheid nimmer gelukkig heeft gemaakt of maken zal. Zij moet beseffen dat God's wetten niet straffeloos overtreden kunnen worden, dat in de hemel eeuwige wetten vastgesteld werden, die niet aan verandering onderhevig zijn, en geluk alleen ons deel zal zijn wanneer wij leven in overeenstemming met deze wetten. Zij moet zich realiseren dat zij stoffelijke voordelen put uit een goed leven. Een jongeman, die in de maatschappij vooruit wil, kan zich niet veroorloven de idealen van de Kerk te verwaarlozen. Als de jeugd gelukkig wil zijn, als zij op maatschappelijk gebied wil slagen en eeuwige heerlijkheid wil verkrijgen, dan moet zij goed leven volgens de idealen en leerstellingen van de Kerk.

En tot slot wil ik u zeggen, dat zij altijd behoefte zal hebben aan leid(st)ers, die hen weten te winnen, te houden en te inspireren. Vaak horen wij zeggen dat er in dit land op velerlei gebied overvloed is, doch nimmer hebben wij te veel goede leiders, die de jeugd van Zion willen winnen, haar boeien en tot het leiden van een goed leven inspireren.

God helpe ons te leven volgens de door de Kerk gestelde idealen, zodat wij kunnen rekenen op de inspiratie van onze Hemelse Vader om de jeugd der Kerk te leiden en in haar behoeften te voorzien. Dan zullen onze herinneringen altijd prettig en gelukkig zijn.

*Ge kunt in het hart van anderen geen vuur ontsteken,
tenzij het brandt in uw eigen hart.*

DE ZENDING

Zaterdag, 2 October, was een bijzondere dag voor de bewoners van het Hoofdkantoor der Nederlandse Zending. Weet u waarom? President en Zuster C. Zappey waren op die dag voor dertig jaar in het huwelijk getreden. Dat deze dag niet onopgemerkt voorbij is gegaan, zoudt u kunnen zien aan de massa bloemen, die de kamers van het Hoofdkantoor te 's-Gravenhage sieren.

Op Woensdag, 7 October, boden de hoofdbesturen der onderorganisaties in de Nederlandse Zending President en Zr. Zappey een gezellige avond aan, die zeer zeker lang in hun herinnering zal blijven voortleven. Zuster T. C. Hartman heeft voor deze gelegenheid op haar bekwame wijze verschillende gebeurtenissen uit het leven van het Bruidspaar in dichtvorm weergegeven. Het slot van dit gedicht willen wij u niet onthouden. Hier volgt het:

't Geluk scheen op de top gekomen,
Dan kwam een roep voor hem en haar:
Nu is het Mijn tijd, 'k heb je weer nodig,
Verlaat dit alles, maak je klaar.
Een Zending werd hun opgedragen
In ons kleine Vaderland.
Zij gingen, zonder enig schromen,
En leiden hier met vaste hand.
Het is een taak, te zwaar soms schier,
Maar niet voor hen, met vast vertrouwen;
Zij, die altijd in God hun kracht,
En op Zijn grote hulpe bouwen.

Hoeveel goeds werd reeds verricht
Onder hun bekwame leiding.
Niets toch komt hier goed tot stand
Zonder hunne voorbereiding.
Hun inspiratie drijft ons voort
Tot beter werk en hoger denken.
Wij wensen altijd als één man
Te luisteren naar hunne wenken.

ROND

Wij weten niet of gij nog lang
 Uw arbeid hier in het land moet geven.
 Maar, lieve Bruidegom en Bruid,
 Wij danken u voor al uw streven
 En hopen dat nog tal van jaren
 Gij gespaard zijt voor elkaar,
 En beelden zich nog zullen voegen
 Aan deez' voorbije dertig jaar.
 Dat gij eens viert het feest van vijftig jaar
 Dit wenst deez' ambtenarenschaar.

Ook wij willen van deze plaats nog gaarne onze hartelijke gelukwensen voegen bij de vele, welke President en Zuster Zappey reeds ontvingen, en hopen dat zij nog vele jaren gelukkig met kinderen en kleinkinderen mogen doorbrengen.

Reeds verscheidene malen bezocht het Groningse zangkoor, dat er zijn mag, de gemeente Leeuwarden om er de Avondmaalsdiensten met zijn schone zang op te luisteren. Ook nu heeft het zangkoor onze Leeuwardenaren met een bezoek verrast. Of de verrassing in goede aarde viel? Dat moet u de leden van Leeuwarden vragen. De foto toont in ieder geval, dat het Groningse zangkoor in een opgewekte stemming was.

Wat dit nu is? Weet u dat niet? Vraag het de Rotterdamse padvindders eens. Die zullen het u wel spoedig vertellen. De Kimgroep van de Rotterdamse padvindders heeft ook dit jaar onder de prettige leiding van hun hopman Oud. E. Wierz een zomerkamp gehouden. Wat u hier op de foto ziet is een der tenten, waarin de jongens gedurende een week gebivakkeerd hebben. Een week lang hebben zij in de prachtige omgeving van het Uddelermeer over de Veluwe gezworven. Zij hebben er danig genoten en nieuwe kracht opgedaan om in het komende winterseizoen hun beste beentje voor te zetten in het padvindderswerk.

De Leeuwardense gemeente heeft vaak goede invallen. Deze keer kwam zij op het idee een schoonmaak te organiseren. Wat er dan wel een schoonmaakbeurt diende te hebben? U hebt allen natuurlijk wel eens gehoord van het monument, dat door de Kerk te Broek op Akkerwoude in Friesland werd opgericht ter herinnering aan de eerste Nederlanders, die door de doop tot de Kerk toetraden.

Op de open vlakte staat het aan weer en wind bloot, zodat een schoonmaakbeurt zo nu en dan niet overbodig is. Dit nu heeft de Leeuwardense gemeente gedaan. Gewapend met zeep, borstels en niet te vergeten grote blikken verf, trok men op een zonnige dag naar Broek op Akkerwoude, waar het monument, dat nog altijd de aandacht der bevolking trekt, geducht onder handen werd genomen. Het resultaat was prachtig! Toen de Leeuwardenaren 's avonds moe maar voldaan huiswaarts keerden, lieten zij een blinkend monument met een keurig geschilderde afscheiding achter.

Wat dit wel voor grote kinderschaar is? Wel, wat is zij anders dan het Jeugdwerk der Leeuwardense gemeente, dat steeds in omvang toeneemt? Welke der kleinere gemeenten in de Nederlandse Zending kan eveneens bogen op zo'n grote Jeugdbijeenkomst?

Het gezin

door

President Alma Sonne.

*

Het gezin is de kern der maatschappij. Het is de harteklop der beschaving. Het is tevens de oudste instelling ter wereld. Op de grondslag, waarop het gezin wordt opgebouwd, rust de welvaart der mensheid. Geen natie of gemeenschap kan hoger stijgen dan de idealen, welke in de gezinnen van dat land of die gemeenschap worden nagestreefd. Alles, wat familietrots en eenheid bevordert, vormt een macht, die de maatschappij in stand houdt. Omgekeerd is alles, wat het familieleven verbreekt of ondermijnt, als een stoot, toegebracht aan de persoonlijke deugzaamheid en het welzijn der natie. Het opent de poorten van het kwaad in de wereld.

De in stand houding van het gezinsleven is een der voornaamste verantwoordelijkheden, die op de ouders rust. De grootste drang om goed te doen, eerlijk te zijn en zich goed te gedragen komt voort uit een diepgevoelde verplichting ten opzichte van het gezin. De liefde van de ouders voor hun kinderen, en van de kinderen voor hun ouders, is een

machtige factor, die de reinheid en heiligheid van het tehuis waarborgt. Het tehuis wordt gevormd door het gezinsleven. De heiligste en heerlijkste herinneringen gaan terug naar het tehuis. De moderne wereld is geneigd het doel van het huwelijk met betrekking tot het gezinsleven voorbij te zien. Het familieverband gaat verloren, kinderloze huwelijken wekken geen verbazing meer, het moederschap wordt geschuwd en de tegenzin in de gehuwde staat manifesteert zich steeds meer bij de man. Men erkend de heiligheid van het huwelijksverbond niet meer. In vele gevallen is de godsdienstige grondslag geheel verdwenen, en wordt de huwelijksformule gedachteloos en zonder eerbied uitgesproken. De resultaten ziet men in uiteen gerukte gezinnen, onbeheerste kinderen en teleurgestelde ouders. Dit alles geeft blijk van een in verval gerakende beschaving.

Het huwelijk, de stichting van een gezin, de opvoeding van kinderen en het gezin werden door God verordineerd. Zij geven ons

de edelste en verhevenste be-
weegredenen om goed te leven
en ons nuttig te maken. Het
tehuis is de vruchtbare grond,
waarin het zaad van deugd en
reinheid geplant wordt. Op de
drempel wordt het fundament ge-
legd van vooruitgang en maat-
schappelijke, geestelijke en eco-
nomische welvaart.

Het familiegebed, de huisavond,
het lezen der Schrift in het tehuis
en het te zamen komen van het
gezin — door de Kerk aanbevo-
len en aangemoedigd — zijn er
op gericht de familieband te ver-
sterken en de ouders hun verant-
woordelijkheid te doen gevoelen.
Eenheid in het gezin, dat stelt
de Kerk van Jezus Christus zich
ten doel. Het tehuis en het milieu
zijn noodzakelijke factoren om de
grootste vreugde en het hoogste
geluk zowel hier op aarde als in
het hiernamaals te kunnen ge-
nieten.

Huwelijken, gesloten in de Tem-
pels van de Heiligen der Laatste
Dagen, zijn eeuwige banden, die
door alle eeuwen heen zullen blij-
ven bestaan. Voor de heden-
daagse godsdienstige wereld is
dit een nieuwe leer. Maar Jezus

en Zijn Apostelen kenden haar:
„Wat gij op de aarde binden
zult, zal in den hemel gebonden
wezen; en al wat gij op de aarde
ontbinden zult, zal in den hemel
ontbonden zijn.” (Matt. 18 : 18).
Dat Paulus zulk een verbintenis
begreep kunnen wij duidelijk op-
maken uit zijn woorden: „Noch-
tans is noch de man zonder de
vrouw, noch de vrouw zonder
den man in den Heere.”

(I Cor. 11 : 11).

Door zo'n verbond wordt het
huwelijk eeuwig, en de plechtige
formule, die man en vrouw in
heilige eenheid samen voegt,
wordt geëerbiedigd en bijna nim-
mer overtreden.

Sexuele overtredingen komen
veelvuldig in de wereld voor.
Onkuisheid overheerst, terwijl
losse zeden, scheidingen, dron-
kenschap en soortgelijke ondeug-
den het gezin verwoesten en de
onwankelbaarheid van het tehuis
ondermijnen. Het herstelde Evan-
gelie stelt als voornaamste eis,
dat het gezinsleven in stand
blijft. Gezondheid, geluk en vei-
ligheid zijn de resultaten van een
succesvol en rein gezinsleven.

President *Alma Sonne* bezoekt

Europa

door Wallace G. Bennett.

(Vervolg).

Bezoek aan Finland.

De Kerk heeft in de één jaar oude Finse
Zending en door geheel Skandinavië
grote vooruitgang gemaakt. De zende-

lingen zijn zeer geestdriftig in hun werk
en genieten het voorrecht, de resultaten
van hun arbeid te zien. Dit bemerkten
President en Zr. Alma Sonne van de
Europese Zending, en de schrijver, toen

Finse leden voor het nieuwe kerkgebouw te Larsmo.

wij in Juli en Augustus onze reis door Europa voltooiden.

In Finland wijdde President Sonne een kerkgebouw in, hield in Larsmo een conferentie van leden en belegde tevens in verschillende plaatsen openbare vergaderingen. Alles wijst er op, dat de Kerk bij de stoere Finnen een grote toekomst tegemoet gaat.

Met de inwijding van het kerkgebouw te Larsmo ging een wensdroom van de getrouwe Heiligen dier gemeente in vervulling. De meesten hunner kwamen een jaar geleden tot de Kerk. Zendingen, die van Zweden uit korte bezoeken aan Finland brachten, hebben deze mensen de Evangelieboodschap verkondigd. Larsmo ligt in het Zweeds sprekende deel van Noord Finland.

Het grootste gedeelte van de 157 aanwezigen, die dicht opeen in het aantrekkelijke kerkgebouwtje zaten, bestond uit vrienden en onderzoekers. Alvorens het inwijdingsgebed uit te spreken, zeide President Sonne: „Wij hopen, dat de boodschap, die gij hedenavond gehoord hebt, in uw herinnering zal blijven voortleven. Als God spreekt, is dit de waarheid. Wij verklaren met diepe ernst dat Hij gesproken heeft, dat Hij Zijn werk op aarde heeft aangevangen en het Heilige Priesterschap hersteld is.” Hij zeide vervolgens reeds negen gebouwen in Europa te hebben ingewijd, en dat het moeilijk is te zorgen voor allen, die onze vergaderingen in de verschillende zendingen van Europa willen bezoeken.

Voorts werden openbare vergaderingen gehouden in Tampere, Helsinki en Turhu. De gemeente te Helsinki, eerst een jaar geleden opgericht, telt nu reeds meer dan 60 leden. Ook de levensomstandigheden zijn sedert Juli 1947 aanmerkelijk verbeterd.

Bezoek aan Noorwegen.

In Noorwegen werd een speciale openbare vergadering gehouden te Drammond nabij Oslo, waar de broeder van President Sonne als zendeling gearbeid heeft. In deze vergadering beschreef President Sonne hoe bevoorrecht het gezin is, dat een zoon of dochter in het zendingenveld heeft.

De President der Noorse Zending, Oud. A. Richard Peterson, vervult voor de vierde maal een zending, en wel voor de derde maal als Zendingpresident. Zijn versterkende invloed, evenals de inspirerende geest, welke van Zr. Margaret Peterson uitgaat, wordt door de gehele Noorse Zending gevoeld en gewaardeerd.

De Deense Zending.

Het vruchtbare en groene kleine Denemarken is zeer aantrekkelijk voor het oog. Kopenhagen, dat tot de grootste steden van het Europese vasteland gerekend kan worden, kan er tevens op bogen een der fijnste gemeenten der Kerk te zijn. President Sonne zeide zijn toehoorders, dat hij alle reden had trots

te zijn op zijn Deense afkomst. Hij verklaarde, dat vrede op aarde zal nederdalen als de mensen nederig genoeg willen zijn zich voor God te buigen.

In Aarhus kwamen 350 personen bijeen om te luisteren naar President Sonne. Hier verklaarde hij, dat het Evangelie aanvaarden en het Evangelie leven twee geheel verschillende dingen waren. Hij spoorde de Heiligen der Laatste Dagen aan te leven naar het licht, hetwelk zij ontvangen hadden. In Aalborg, nabij de plaats waar zijn vader geboren was, getuigde President Sonne van de waarheid van het Boek van Mormon. Ook te Isbjerg werd een speciale openbare

vergadering gehouden. Tijdens ons verblijf in Denemarken, waar wij reisden in gezelschap van President en Zr. Alma L. Peterson, maakten wij kennis met het merendeel der 135 zendingen.

Onze viermaandelijke reis door Europa heeft ons de overtuiging geschonken, dat wij ons niet bezorgd behoeven te maken over de wijze, waarop het zendingswerk geleid en de Zendingen ontvangen worden.

God's dienstknechten getuigen in Europa, dat Hij wederom van de hemel gesproken heeft en Zijn koninkrijk op aarde gevestigd is.

NIEUWS UIT EUROPA.

Arenleessters en M.Mannen in Amerika zullen kerstpakketten zenden naar de heiligen in Europa. — Als hoogtepunt van drie O.O.V.-lessen over het kerkelijk Welvaartsplan zullen Arenleessters en M.mannen in Amerika kerstpakketjes zenden naar Heiligen der Laatste Dagen in Europa van gelijke leeftijd. Het Algemeen Hoofdbestuur der O.O.V. klassificeert dit project als: „Avontuur No. 1”, onder de titel van „Samenwerking”. De pakjes zullen naar het hoofdkantoor der verschillende Zendingen gezonden worden, vanwaar zij door de Zendingspresident in de Zending zullen worden gedistribueerd. Het aantal pakjes, dat de Zendingen zullen ontvangen, wordt berekend volgens hun percentage leden in verhouding tot het totaal aantal kerkleden in Europa. Men hoopt alle pakjes vóór 15 October te verzenden, zodat zij met Kerstmis in Europa zullen zijn.

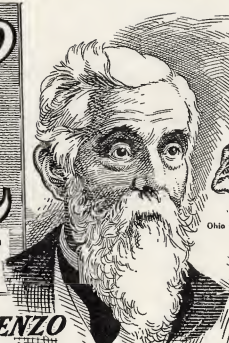
De O.O.V. in Denemarken gaat vooruit. — President Alma L. Petersen van de Deense Zending rapporteerde kortgeleden: „Gisteravond voerden de Arenleessters in onze O.O.V.-samenkomst (te Kopenhagen) een programma uit, waarin de idealen van het vrouwzijn naar voren werden gebracht. De zaal was vol, doch ik vond het zo goed, dat er op Zondag een herhaling plaats vond. Lange tijd heeft de Zondagsschool het grootste aantal bezoekers getrokken, doch nu toont de opkomst in de O.O.V. een sterke stijging, wat ons tot grote dankbaarheid stemt.”

De Zendingspresidenten van Noorwegen en Zweden kwamen bijeen om besprekingen te voeren. — President en Zr. R. T. Blomquist van de Zweedse Zending waren kortgeleden in Oslo de gasten van President en Zr. A. Richard Petersen. Zij bezochten Goteborg in Zweden, waar een vergadering werd gehouden. In Jonkoping voerden zij besprekingen met een drukker over de uitgave van Leer en Verbonden in de Noorse taal.

President Sonne keert binnenkort naar het vasteland terug. — In October zal President Alma Sonne van de Europese Zending de Parijse districtsconferentie bezoeken, en met President James L. Barker samenkomen met de zendingen van Zuid Frankrijk. Daarna zal hij waarschijnlijk besprekingen gaan voeren met bestuursleden der Z.H.V. in Genève en een kort bezoek aan Duitsland brengen.

President Sonne wijdt in Dewsbury, Engeland, een kerkgebouw in. — Tijdens een inspirerende vergadering, onder leiding van de President van het district Leeds, Weston N. Christensen, wijdde President Alma Sonne op 15 September j.l. het nieuwe kerkgebouw te Dewsbury in Engeland in. President Selvoy J. Boyer van de Britse Zending was eveneens aanwezig. In het kerkgebouw, dat de leden van de gemeente Dewsbury tot vergaderplaats zal dienen, werd eveneens de Genealogische Vereniging der Britse Zending, aan welks hoofd Oud. James R. Cunningham staat, ondergebracht.

L
 Geboren
 3 April
 1814

LORENZO SNOW, Vijfde President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

In Juni 1836 werd hij te Kirtland in Ohio gedoopt.

Steeds weer werd hij geroepen zijn talenten in dienst te stellen van het zendingswerk.

Ohio in 1837 - Illinois in 1838

Kentucky in 1838
 Groot-Brittannië in 1840
 Ohio wederom in 1847.

1845

Hij hielp met de bouw van de schone Tempel te Nauvoo.

1848

Zijn grote bekwaamheden traden aan het licht op de moeilijke tocht naar het Rotsgebergte.

1849

In dit jaar werd hij lid van het Quorum der twaalf Apostelen, terwijl hij tevens gekozen werd om de Italiaanse Zending te openen.

Coöperatieve Handels- verenigingen	Leer- toelieven	Spinnas- rijen	Zaagmolens	Schoenen- fabrieken
1864 - 1894		Schepenokkerijen	Hoodenlabricage	Potten- bekkerijen
Box Elder County in Utah dankt heel veel aan zijn leiderschap en pionier-eigenschappen.				

In 1864 vervulde hij een zeer belangrijke zending in de Hawaii-eilanden, waar verschillende problemen gerezen waren.

In 1893 werd hij aangesteld als President van de juist voltooide Salt Lake Tempel.

NELSON WHITE

Op 13 September 1898 werd hij President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. - Van die dag af wijdde hij zijn leven aan de taak alle Laterdaagse Heiligen er toe te brengen een „volle tiende” te betalen, waardoor de Kerk zich van haar banden zou kunnen bevrijden en voort gaat tot voor haar weggelegde glorie.

S
 Stierf
 10 October
 1901

EEN STEM UIT ZION...

door M. J. PALACHE.

*Wat men een boom moet geven
is tijd om wortel te schieten.*

Boer

Als een van de nu reeds meer dan tweehonderd Nederlandse Heiligen, die sinds de oorlog naar Zion vertrokken, kwam ik ruim een jaar geleden in Utah aan. Reeds enige tijd heb ik het plan gehad te trachten een artikel voor „De Ster“ te schrijven. Steeds weer ben ik echter voor deze moeilijke taak teruggedeeind en zelfs nu ga ik nog met enige onzekerheid achter de machine zitten.

Uit eigen ervaring weet ik met welke gevoelens van verwachting en verlangen velen mijner broeders en zusters in het vaderland uitzien naar het ogenblik, waarop zij ons kunnen volgen.

Ten opzichte van hen en allen, voor wie Salt Lake City het geestelijke middelpunt is, de bakermat van het Mormonisme, neem ik een grote verantwoordelijkheid op mij. Ik ben mij er van bewust dat ik iets zal kunnen schrijven, wat verkeerd kan worden opgevat.

Toen Apostel Benson kort na de oorlog ons land bezocht, en tot en met ons sprak, stond het vraagstuk van de emigratie naar Amerika in het middelpunt der belangstelling. In de lange, donkere oorlogsjaren was het verlangen naar de veiligheid van Zion's kust bij de leden der Kerk steeds sterker geworden. Het was dan ook wel te begrijpen, dat dit

tot uiting kwam in de tot de Apostel gerichte vragen.

Voor velen is het antwoord niet erg opwekkend en misschien zelfs zeer onbevredigend geweest. Van een door de Kerk geleide massa-emigratie bleek in 't geheel geen sprake te zijn, wat ons zeer teleurstelde.

Nu behoort ik tot de gelukkigen, die toch hebben kunnen optrekken. Is mij na een verblijf van een jaar in dit land de houding van de leiders der Kerk duidelijker geworden? Ja, inderdaad. Ik kan nu begrijpen waarom er geen sprake is van een door de Kerk geleide massa-overkomst. Meer dan ooit begrijp ik nu het antwoord, hetwelk Br. Benson ons toen gaf. Zion is overal. Zion is in uw hart. Wie Zion niet in het hart draagt, wie geen rotsvaste en door niets te schokken getuigenis van de waarheid van het Herstelde Evangelie bezit, zal het moeilijk vallen Zion te vinden hier in de valleien van het Rotsgebergte.

Het zijn voornamelijk de oude leden (en nu bedoel ik niet de leeftijd, doch de duur van hun lidmaatschap in de Kerk), die naar Zion zijn getrokken, omdat zij vóór de oorlog, toen er zendingen in Nederland waren, relaties en vrienden in Amerika hadden, die nu borg voor hen gestaan en geholpen hebben. En wanneer zij dit lezen, zullen zelfs zij moeten instemmen, dat wij strijd en vaak grote strijd hebben.

Betekent dit dat Zion een teleurstelling is, wil het zeggen dat u er maar van af moet zien, dat het in Holland beter is? Neen! Een mens heeft evenwel meer met het plantenrijk gemeen dan hij zich bewust is. Hij is geworteld in de grond, waarop zijn wieg stond; hij is vergroeid met de omgeving, waarin hij zijn jeugd doorbracht, dat deel van het volk, waarvan hij deel uitmaakte. De gewoonten en denkwijze van dat volk zijn de zijnen.

Dit alles keert de emigrant de rug toe, van dit alles scheurt hij zich los om in een ver land zich een nieuw bestaan op te bouwen. Evenmin als een boom, die men verplant, direct weer stevig staat en floreert, evenmin zal de mens, die zulk een grote stap doet, mogen verwachten zich direct volkomen op zijn plaats te gevoelen.

Het is niet alleen het verschil in taal. Hier in de bergen, in dit grote, mooie land, wonen mensen, die in vele opzichten precies zijn als wij en in vele opzichten toch weer heel anders. Hun denken en handelen verschilt van onze gedachten en daden.

Het grootste gedeelte van de Nederlandse leden komt uit Protestantse kringen, en hoe zij ook het Evangelie hebben aangevaard en in hart en ziel Mormoon zijn geworden, iets van de puriteinse gedegen inslag van het oude geloof hebben zij ingedragen in de Kerk van Jezus Christus in Nederland.

Dit is volkomen begrijpelijk en het heeft aan het gemeentelven een eigen kleur gegeven. En het is deze kleur, dit eigen Nederlandse karakter, wat wij hier moeten missen, zowel in goede als minder goede zin. Veel van die geest was benepen en gaf aanleiding tot geschillen, die hier onder de leden der Kerk onbestaanbaar zijn. Aan de andere kant was deze geest de bron van veel enthousiasme en een doelbewust streven, dat door niets was af te leiden, wat hier veel minder op de voorgrond treedt dan wij gewend zijn.

Het Mormonisme heeft door verscheidene generaties een ras gekweekt met opvallende eigenschappen. Met een verdraagzaamheid en edelmoedigheid van denken en gevoelen, die vooral in het begin bijna onwonderlijk aandoen.

In Nederland hebben wij vooral in de oorlog geleerd wat haat wil zeggen. Onze drift vlamt direct fel op, een onrecht jaagt ons onmiddellijk in het harnas. Dat blijkt maar al te vaak uit de felheid, waarmede politieke, religieuze en andere geschillen in ons land worden uitgevochten.

Hier schijnt een geschil nooit tot het merg te gaan, hier schijnt men nooit het respect voor en de menselijke waardigheid van zijn tegenstander te vergeten. Er wordt niet geschreeuwd, en de glimlach en de humor nemen niet zo snel de vlucht. Men valt elkaar niet spoedig om de hals en duwt elkaar niet zo snel in de goot. Dit geldt voornamelijk voor de Amerikanen, die hier al gedurende enige generaties wonen, en onder hun voorvaders pioniers tellen. Onder deze mensen vindt men de fijngevoeligste typen.

Buiten het feit, dat de emigrant geestelijk ontworteld is door de grote stap, is hij in de regel ook economisch en maatschappelijk geheel ontredderd. De meesten moeten van voren af aan, vaak nog

beladen met een min of meer grote schuld, gemaakt om te kunnen emigreren, meestal met een gezin bestaande uit kleine kinderen, een bestaan opbouwen en trachten weer een huishouden op te zetten. Dat is zelfs in dit rijke en gezegende land een taak, die het uiterste vergt van werkkraft en doorzettingsvermogen. Zelfs onder de meest gunstige omstandigheden zijn hier enige jaren mede gemeoid.

Het is deze strijd om het dagelijks bestaan, het gemis aan geestelijk contact met onze nieuwe omgeving — die ons vaak verbaasd en verwonderd doet staan — welke ons hart met heimwee en verlangens naar het oude en vertrouwde kunnen vervullen en soms zelfs tranen in de ogen brengen.

Het klimaat is anders. De hete, droge zomers vooral leggen op de emigrant uit de lage landen bij de zee een grote lichamelijke druk. Toch zullen er maar weinigen terug willen naar het wisselvallige klimaat van de Noordzeekust wanneer zij eenmaal gewend zijn.

Maar temidden van alle strijd en zorg rijst in het hart van Salt Lake City hoog en statig de Tempel op, weerkaatsen de zonnestralen op de koepel van de Tabernakel, waaruit iedere Zondag overbekende liederen en bemoedigende woorden over geheel Amerika worden uitgezonden.

De stad is verdeeld in wards, waar alles bijna precies eender is als in Holland: de liederen, het verloop van de diensten, het Avondmaal.

Rondom ons liggen de granieten reuzen, die een gevoel van veiligheid en beschut zijn geven.

En al vergeten wij in de dagelijkse wedloop om de dollars, die ons gezin moeten steunen en hun aandeel geven van de stoffelijke zegeningen van dit overvloedige land, vaak hoe gezegend wij zijn, als wij ons bezinnen en de onheilspellende courantenberichten lezen, dan welt grote vreugde en dankbaarheid in ons op, dat wij het voorrecht hebben te mogen leven temidden der eeuwige heuvelen. Dan vinden wij de moed tot alle leden in Nederland te zeggen: Kom als u de kans geboden wordt. Er is hier strijd, moeite en zorg, precies als in het eigen land, en soms nog meer, maar desondanks is „dit de plaats”. Laat u niet weerhouden, maar kom, met een sterke getuigenis. Verwacht geen bed van rozen. Het leven is een proeftijd, ook in Zion. Maar hier, in de toppen der bergen, is het Huis des Heren gebouwd.

Dennis en het Mormoonse Bataljon

door MABEL HARMER.

(Vervolg).

Het verhaal tot nu toe:

Dennis Martin, die met zijn vader deel uitmaakt van het Mormoonse Bataljon, ondervindt op zijn weg naar Mexico vele avonturen. Hij is aangesteld als ezelrijver omdat hij nog te jong is om soldaat te zijn. Op een avond wordt een der ezels gestolen als zij door 'n Indiaans dorp trekken. Alleen gaat hij er op uit om het dier terug te halen. Daarbij wordt hij zelf gevangen genomen, maar in de ochtend door zijn kameraden bevrijd. Later worden zes leden van het Bataljon, waaronder ook Dennis, uitgetrokken om een Mexicaanse vrouw tegen de Indianen te beschermen, van hun rijdieren beroofd. Zij gaan achter de Indianen aan en ook nu slagen zij er in de dieren terug te krijgen.

HOOFDSTUK VIII.

De tocht naar Tucson.

Enige dagen trokken zij langs de San Pedro-rivier. Naar mate zij langs de bergen verder naar de Gila-rivier reisden, werden de wegen steeds moeilijker begaanbaar.

Sommige mannen mopperden omdat de Kolonel hen maar zo weinig van het langs de weg geschoten vlees had laten drogen. Anderen echter waren van mening dat hij wel wist wat hij deed. Het zou hun in de huidige omstandigheden meer kwaad dan goed hebben gedaan als zij zich hadden overeten.

Op een avond keerde Charbonneau naar het kamp terug met een bericht, dat niet weinig opwinding veroorzaakte. Hij vertelde dat hij en Ned bij het verkennen van de omgeving op enige afstand van het kamp een

troep Mexicanen hadden ontmoet, van welke zij vernamen dat te Tucson een garnizoen van tweehonderd soldaten gelegerd was.

„Ik zeide,“ rapporteerde hij Kolonel Cooke, „dat zij de commandant van Tucson moesten mededelen, dat een Amerikaans leger op weg is naar Californië; dat de voorhoede uit driehonderd-zestig man bestaat en het hoofdleger zich binnen korte tijd bij ons zal kunnen voegen. Foster is reeds vooruit gegaan naar Tucson om het verhaal waarschijnlijker te doen gelijken. Als hij binnen vier dagen niet terug is kunnen we aannemen, dat hij gevangen gehouden wordt.“

„Dat heb je prachtig gedaan,“ complimenteerde de Kolonel. „Nu moeten wij er over denken hoe we Tucson door list kunnen innemen, want wij zijn veel te gering in aantal en te afgemat om het met geweld te overmeesteren.“

Hij wachtte op de terugkomst der andere gidsen in de hoop, dat het mogelijk zou blijken een andere weg te nemen, waardoor zij om Tucson heen zouden kunnen trekken. Allen verzekerden echter dat dit een omweg betekende van honderd mijl door een wildernis van rotsen, rivieren en heuvels.

Toen hij eindelijk tot de slotsom kwam, dat geen andere uitweg mogelijk was, vaardigde de Kolonel tenslotte dit bevel uit: „Wij

zullen naar Tucson optrekken. Wij zijn niet gekomen om tegen Senora te strijden, en nog minder om een belangrijke voorpost tegen de Indianen te vernietigen. Wij zullen evenwel recht op ons doel afgaan en daarbij alle tegenstand overwinnen. Moet ik u er nog aan herinneren dat de Amerikaanse soldaat altijd rechtvaardig en vriendelijk is voor ongewapenden en weerlozen? Het bezit van anderen moet ons heilig zijn. Het volk van Senora is niet onze vijand."

Zonder aarzelen maar met een bezwaard hart marcheerde het bataljon in de richting van Tucson. Tot hun grote verbazing ontmoetten zij acht of negen mijl verder plotseling zes Mexicaanse soldaten, die aan 't gras snijden waren. Hun verbazing werd nog groter toen zij bemerkten, dat de

Mexicanen slechts weinig aandacht schonken aan hun verschijning en rustig met hun werk voort gingen.

Kolonel Cooke zou graag met eenzelfde vertoon van onverschilligheid verder gereden zijn, doch hij wilde zich op de hoogte stellen van de toestand in Tucson. Hij riep daarom Ned en vroeg hem de Mexicaanse sergeant te ondervragen.

Na een kort onderhoud verklaarde Ned: „Hij zegt, dat in de stad geruchten rondgaan omtrent een oprukkend groot Amerikaans leger. In de stad heerst grote opwinding. De gouverneur van Senora heeft de commandant bevolen geen gewapende macht toe te staan door de stad te trekken zonder tegenstand te bieden."

„Zeg hem," antwoordde de Kolonel, „dat hij zijn commandant

Tom en Dennis op wacht in het kamp.

moet gaan vertellen, dat wij vrienden zijn en geen kwaad zullen aanrichten. Wij zullen alleen onze voorraden aanvullen en dan verder gaan.”

Ned bracht deze woorden aan de sergeant over, waarna het bataljon zijn weg vervolgde.

„Je moet toegeven, dat de Kolonel moed heeft,” zei Neil tot Dennis terwijl zij naast de wagens liepen. „Een paar goede kanonnen en een dertigtal mannen zouden ons van de aardbodem kunnen wegvagen, gezien de toestand waarin wij op het ogenblik verkeren.”

„Ik geloof, dat je gelijk hebt,” antwoordde Dennis bedachtzaam.

„Wel, we moeten maar hopen, dat de Heer met ons zal zijn en zij er niet aan zullen denken hun kanonnen te gebruiken.”

In de namiddag van de volgende dag ontmoetten zij weer vier Mexicaanse soldaten en iedereen toonde zich erg verbaasd toen de Kolonel bevel gaf de mannen gevangen te nemen. De soldaten sloeg door deze oorlogszuchtige handeling de angst om het hart en smeekten om vrijgelaten te worden. Overeenkomstig de voorstelling, als had hij de beschikking over een machtig leger, zond de Kolonel slechts één man terug met twee gidsen, die een brief bij zich hadden, waarin de vrijlating van Foster geëist werd. Tevens meldde de brief dat de andere drie soldaten als gijzelaars vastgehouden werden.

De gehele compagnie wachtte nu in spanning of de commandant van Tucson geloof zou blijken te hechten aan des Kolonels blufferij. Tegen middernacht arriveerde Foster in het kamp met twee Mexicaanse officieren, die

door de commandant gemachtigd waren een wapenstilstand te sluiten.

Met voorgewende hooghartigheid zond de Kolonel de boodschap terug, dat de commandant van Tucson enige wapens moest inleveren ten teken van overgave en tevens als garantie, dat de soldaten van Tucson niet tegen het leger der Verenigde Staten zouden strijden.

Tot nu was alles ten gunste van het bataljon verlopen. Met diepe teleurstelling werd de volgende dag dan ook het door een ruiter gebrachte schrijven ontvangen, waarin de eis om zich over te geven verworpen werd.

De compagnie werd bevolen halt te houden en in slagorde opgesteld. Daarna klonk het bevel de musketten te laden en zich voor het gevecht gereed te houden.

Dennis, die geen musket te laden had, klom naast James Brown, die de „ziekenwagen” bestuurde, om een beter uitzicht te hebben op het op handen zijnde gevecht. „Wat doe je als ze gaan schieten?” vroeg Dennis met van opwinding hoog uitschietende stem. „Dan geef ik deze teugels aan jou,” antwoordde James. „Ik zie niet in wat de leeftijd er toe doet. Als we maar winnen.”

„Geloof jij dat de Mexicanen goede vechters zijn?” vroeg Dennis.

„Zij hebben misschien veel geoefend en in dit geval hebben zij alle voordelen aan hun kant. Het zou me niet verwonderen als zij op ieder dak een paar kanonnen hadden staan, met een paar oudgedienden er achter om ze te bedienen. Wel, de Kolonel heeft in ieder geval goed gebluft. Als je die mannen daar ziet marcheren

zou je niet zeggen, dat zij op het punt staan van vermoeidheid en honger in elkaar te zakken."

„Nee, en ik wed dat zij niet in elkaar zullen zakken," antwoordde Dennis vol bewondering. „Zij zullen vechten tot er geen man of kogel meer over is."

Een poosje reden zij zwijgend voort. Toen merkte James op: „Het is erg stil en we zijn de stad nu al zo dicht genaderd. Misschien wachten zij met schieten tot ze ons goed onder schot hebben."

Steeds verder gingen zij en nog was er geen teken of geluid te bespeuren van de vijand, wiens versterking zij zo snel naderden. „Ik zeg dat zij ons eerst de stad laten binnen trekken om dan van alle kanten op ons los te branden," beweerde Dennis. „Wij zullen het hard te verduren krijgen, zo helemaal onbeschermd achter de linies."

„Niet zo helemaal zonder bescherming," antwoordde James. „Mijn geweer staat hier vlak onder mij. Pak het en laad het. Wij zullen ze dan in ieder geval een paar kogels kunnen geven als zij hier op ons indringen."

Dennis was maar al te gaarne bereid aan James' verzoek te voldoen. Toen zij Tucson naderden zat hij in gespannen aandacht naar alle kanten te spieden, terwijl zij achter de rijen marcherende mannen aanreden.

Zij passeerden de poorten der stad zonder iemand te zien of te horen.

Midden in de stad liet de Kolonel halt houden en nu kwamen allengs van achter de gesloten deuren of om de muren de gezichten van kinderen en oude mannen en vrouwen gluren. Maar nog altijd

was er geen enkele soldaat te bespeuren.

Een kleine Mexicaanse jongen met heldere ogen naderde de wagen heel dicht. Toen Dennis hem door gebaren duidelijk maakt had dat hij wilde drinken, snelde de jongen het huis weer in om even later terug te keren met een nap heerlijk fris water. „Dat is heerlijk," merkte James voldaan op, toen allen in de wagen gedronken hadden. „Probeer nu nog wat eten machtig te worden."

Dennis nam zijn toevlucht wederom tot de gebarentaal. Zijn pogingen werden beloond met een stapeltje koeken en een tros druiven.

„Dat was puik," zei James, „Laat me nu eens zien wat wij hem tot beloning kunnen geven." Een onderzoek van al zijn zakken bracht een geldstukje te voorschijn. Dennis scheurde de bovenste knoop van zijn shirt en gaf hem aan de jongen, die zich zeer verheugd toonde over zijn beloning.

De compagnie had zich weer in beweging gesteld. Zij trok de stad door en legde een kamp aan op ongeveer een halve mijl afstand van de stad aan de oevers van een kleine stroom. Zodra zij tot stilstand kwamen sprong Dennis naar beneden om zijn vader te zoeken.

„Wat denkt u er van, Vader?" riep hij. „Waar waren alle soldaten en waarom lieten zij ons ongehinderd door de stad trekken?"

„We weten het nog niet," antwoordde zijn vader. „Maar we zijn heel dankbaar, dat we er op deze manier door gekomen zijn. De Kolonel keert met zijn staf

R IJMPREEKJES-NABLOEI

No. 22. ACH HAD IKI ACH WAS IKI

De keukenmeid treurde: „De zorg voor het eten, het koken en braden, wat ben ik het moe! Daar ginds is een naaister aan 't passen en meten. — Was ik naaister, en vrij van het keukengedoe!”

De vorstinne zuchtte: „Dit vorstelijk leven met staatslui en wetswerk, hoe walgt het mij vaak! Wat zou 'k voor de roem van artieste niet geven! O, niemand vermoedt, hoe ik daarnaar soms haak!”

Het oeroude liedje: Ze is nimmer tevreden. Steeds treft Eva's dochter weer Evatjes blaam: Een appeltje eist ze in de volheid van Eden; ze zit op een troon en wat vraag zij? Een náám!

Salt Lake City, Utah.

Salt Lake City, Utah.

Frank J. Keayman

terug om te zien of hij wat graan voor de dieren kan bemachtigen. Dan zal hij meteen proberen uit te vinden wat er met het Mexicaanse leger gebeurd is. Mischien zijn we nog niet klaar met de Mexicanen. Het is heel goed mogelijk, dat zij zich in deze mesquite-bosjes verscholen hebben of dat zij op versterking wachten. Zie je, we hebben hun de indruk gegeven, dat wij veel sterker waren dan we in werkelijkheid zijn.”

„Dat is zo,” erkende Dennis. „Ik geloof, dat ik beter James' geweer bij me kan houden.” Om dit te kunnen doen bleef hij gedurende de rest van de avond uit de buurt van de eigenaar.

Met etenstijd werden kweeperen

en andere vruchten, tijdens het korte oponthoud in de stad gekocht, ter tafel gebracht, evenals een kleine hoeveelheid ronde koeken, gemaakt van ongebuild meel. Maar nog welkome dan zelfs deze voor de mannen ongekende weelde was het zout, door de Kolonel met het graan aangekocht, want zij hadden verscheidene dagen zonder moeten doen. Het was Dennis als had hij zijn ogen maar even dicht gedaan toen hij gewekt werd door de verwarring, veroorzaakt doordat de mannen uit hun tent te voorschijn kwamen om zich in slagorde op te stellen.

(Wordt vervolgd).

PRAAT GIJ TĒGEN UW JONGENS.... OF ÓVER HEN HEEN?

door wijlen Marvin O. Ashton.

*Een groot onderwijzer
geeft alle leraars
(aresen) raad:*

Maakt gij uw druk over een grote opkomst in uw klas of over de ledenlijst en vergeet daarbij uw schapen — onze jongens — te „voeden”? Spreekt u hun taal? Zitten zij op het randje van hun stoel om elk van uw woorden op te vangen, of zitten zij te geeuwen en op de klok te kijken? Zitten zij te bidden dat u maar spoedig op zult houden of smeken zij de klok langzaam te gaan? Is uw inleiding prettig en begrijpelijk of is hetgeen u hun met donderende stem toeslingert zo droog als het zand van de Sahara? Weet u, broeders, deze kleine jongens zijn u zo trouw en zien zo tegen u op, dat zij u nimmer zullen zeggen hoe ge hen verveelt. Laat ons er absoluut zeker van zijn, dat wanneer deze „rasveulens” in de „stal” komen, er appetijtelijk hooi in de krib is. Is dit zo, dan zullen zij gaarne terug komen; is het tegendeel waar, dan zullen zij naar binnen

moeten worden gesleept. Herinnert bovenstaande illustratie u aan de door u gegeven leiding? Zijn dit uw jongens? Bent u dit? Hebt u een overvloed van inlichtingen en verhalen tot uw beschikking, die deze fijne jongens zullen aantrekken en boeien? Stelt u hun de dingen voor ogen, waarvan u als jongen hield, of richt u zich op droge en krakerige toon tot hen? Is wat u hun geeft „vers uit de oven” of zijn het opgewarmde overblijfselen van vorige maaltijden? Vloeit het water fris uit de bron of komt het van een stilstaande poel, dat de jongens verstikt? Wij dragen ongetwijfeld voor een groot deel de verantwoordelijkheid voor die grote menigte flinke jongemannen van over de een en twintig, die nog steeds slechts het Aaronische Priesterschap bekleden. „Gebruiken wij het juiste aas bij het vissen naar deze jongens?” heeft Roscoe Gilmore Stott het

eens uitgedrukt.

Ik herhaal: Zijn wij droog?

Eens zult u iemand ontmoeten, die de moed heeft u te zeggen hoe hij over u denkt. Ik deed die ondervinding ongeveer een jaar geleden op tijdens een stake-conferentie. Gezegd zij de goede broeder, die mij zijn mening vertelde. Het was in de vergadering, die onder leiding van het Welvaartswerk stond — de laatste van de conferentie. Het grootste gedeelte van deze vergadering werd ingenomen door de Z.H.V., die verslag uitbracht over de laatste ontwikkeling op het gebied van het conserveren van voedsel. De zusters hadden juist een staatsconventie bijgewoond, waar zij het allernieuwste hoorden over het indrogen van voedsel. Zij toonden ons in deze vergadering, dat met een tiende van de tin, welke nu gebruikt wordt voor het inmaken van perziken, eenzelfde hoeveelheid fruit gepreserveerd kan worden door het te drogen. Zij maakten ons duidelijk dat voor een tiende van de som, welke wij nu aan vrachtkosten betalen, wij eenzelfde hoeveelheid gedroogd fruit kunnen verzenden. Wel, het was voor mij een openbaring.

Maar deze fijne mensen hadden twee dagen vergaderd en genoeg preken gehoord. Ik dacht een prachtige inval te hebben en vuurde ongeveer de volgende woorden op hen af: „Nu, broeders en zusters, denkt u niet dat de Kerk een der fijnste projecten zou ondernemen als zij de preken ging indrogen?“ Ik vond mijzelf zeer geestig, doch ik had mijn kin iets te ver in de lucht gestoken. Hebt u dat wel eens ondervonden? Een goede broeder op de tweede rij antwoordde rustig en

eerbiedig: „Broeder Ashton, denkt u niet dat de preken op zichzelf al droog genoeg zijn?“

Toch houd ik vol dat onze preken ingedroogd moeten worden, hoewel ik geloof dat onze broeder het bij het rechte eind had: **zij zijn al droog genoeg.** In het bijzonder waar het onze jongens betreft moeten onze woorden weloverwogen en opbouwend zijn. Zij moeten krachtig zijn. Ja, zij hebben meer vitaminen en specerijen nodig. Als een jongen niet oplet, wijt dit dan uzelf, maar niet hem.

Het volgende verhaal is mij een richtsnoer. Ik zal het nimmer vergeten. De wijsheid er van blijft mij altijd bij. Ik hoorde het terwijl ik in Schotland op zending was. Sandy placht in de kerk te slapen. Dit vond de predikant helemaal niet prettig. Hij zag het verscheidene Zondagen aan en besloot toen Sandy er over te onderhouden. Zo gezegd, zo gedaan.

„Sandy, je mag niet gaan slapen. Het is heel erg in slaap te vallen — het geeft een slecht voorbeeld.“

Sandy antwoordde: „Ik kan het niet helpen.“

De predikant zeide: „Maar je moet.“

Waarop Sandy weer antwoordde: „Maar ik kan het heus niet helpen.“

De predikant kreeg een inval, en zeide: „Sandy, de volgende Zondag breng je een beetje snuif mee. Als je dan slaperig wordt doe je er wat van in je neus.“

Maar nu kreeg Sandy een schitterend idee: „Mijnheer, zou u het geen prachtig plan vinden als u een beetje snuif in uw preken deed?“

«WIJ GELOVEN»

door T. EDGAR LYON.

x

5. *Wij geloven in de wedergeboorte uit water en geest.*

Inleiding.

Wij hebben gezien dat een onwankelbaar geloof in de levende God de mens er toe brengt zich van zijn zondige levenswijze te bekeren en niet meer te zondigen tegen de goddelijke wet. De mens, die deze beide beginselen nakomt, heeft de eerste stap gezet op de weg naar een rechtvaardig leven. Er moeten evenwel nog andere beginselen worden gehoorzaamd alvorens volledige opname in het Koninkrijk God's op aarde mogelijk is.

Jaren geleden werden wij uitgenodigd een receptie bij te wonen ter ere van het oudste lid der Rotterdamse gemeente, dat zijn zes en tachtigste verjaardag vierde. Zijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen hadden moeite noch kosten gespaard om deze dag tot een onvergetelijke te maken. Wij boden onze gelukwensen aan en babbelden met de jarige over verschillende ondervindingen uit zijn lange leven, waarna we vertrokken. De volgende Zondag was het vastendag, en in de getuigenisvergadering stond deze oude broeder op. Hij dankte zijn Hemelse Vader voor de hem geschonken gezondheid, voor zijn familie en het feit, dat hij het Evangelie zo goed begreep, en dat hij lid der Kerk mocht zijn. Toen zeide hij: „Dit is eigenlijk mijn geboortedag. Want het is vandaag precies een en veertig jaar geleden, dat ik geboren werd; en deze een en veertig jaar zijn rijk en goed geweest.”

Wij vroegen ons af wat er met hem gebeurd was. Drie dagen geleden scheen hij nog in het bezit van al zijn geestelijke vermogens, doch nu was het alsof hij geestelijk snel achteruit gegaan was. Uit het vervolg van zijn getuigenis begrepen wij echter wat hij bedoelde. Op vijf en veertigjarige leeftijd had hij met zijn vrouw en een groot gezin het Evangelie aangenomen. Hij had tot op die tijd geen Christelijk godsvruchtig leven geleid, hoewel hij beleed in Christus te geloven. Hij vloekte, dronk buitensporig,

sloeg zijn vrouw en mishandelde zijn kinderen. Op een keer ontmoette hij enige zendingen, die hem vertelden hoe de leringen van Jezus op het dagelijks leven toegepast konden worden. Zij waren stoutmoedig genoeg te zeggen, dat hij zich grondig zou moeten bekeren, wilde hij het Evangelie en de zegeningen er van waardig zijn. Hij gaf gehoor aan hun waarschuwing en sloot door de wateren des doops een verbond met God. Door de bevestiging als lid der Kerk werd hij geestelijk herboren.

De aanvaarding van het Evangelie en de toetreding tot de Kerk hadden zulk een radicale omkeer in zijn leven teweeg gebracht, dat hij het gevoel had wedergeboren te zijn, zoals toen hij voor het eerst op aarde kwam. De eerste vijf en veertig jaar van zijn leven telden voor hem niet. Zij waren dood, begraven en vergeten. Hij rekende slechts de tijd vanaf de dag, waarop hij gedoopt werd. Alleen zijn familie telde alle jaren van zijn leven. Deze man had het belang gevoeld en de betekenis ten volle begrepen van de door Jezus tot Nicodemus gesproken woorden:

„.....Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.”

Joh. 3 : 5.

De doop in vroeger tijden.

Onze hedendaagse openbaringen leren, dat de doop een verordening is, die even oud is als het Evangelie zelf en een onafscheidelijk deel vormt van het plan van zaligheid. Onze Bijbel geeft niet aan hoe oud de verordening van de doop is, doch uit de historische verslagen der Joden en uit moderne openbaring leren wij, dat zij van de grondlegging der wereld af onmisbaar was. De volgende verzen uit de Paarl van Grote Waarde maken deze leer zeer duidelijk:

„En Hij zeide ook tot hem: Als gij

tot Mij wilt keeren, en naar Mijne stem luisteren, en gelooft, en u bekeert van al uwe overtredingen, en gedoopt wordt, zelfs in water, in den naam van Mijnen Eenig Geborenen Zoon, Welke vol van genade en waarheid is, Welke Jezus Christus is, de eenige naam, die onder den hemel gegeven zal worden, waardoor zaligheid zal komen tot de kinderen der menschen, dan zult gij de gave des Heiligen Geestes ontvangen, vraag alle dingen in Zijnen naam, en wat gij ook zult vragen, zal u gegeven worden. En onze vader Adam sprak tot den Heere en zeide: Waarom is het dat de menschen zich moeten bekeeren en in water gedoopt worden? En de Heere zeide tot Adam: Zie, Ik heb u uwe overtreding in den hof van Eden vergeven. Daardoor kwam het gezegde onder het volk, dat de Zoon van God voor de erfzonde had verzoend, waardoor de zonden der ouders niet op de hoofden der kinderen kunnen bezocht worden, want zij zijn ongeschonden vanaf de grondlegging der wereld... En aldus werd hij gedoopt, en de Geest van God daalde op hem, en aldus werd hij uit den Geest geboren, en werd levend gemaakt naar den inwendigen mensch. En hij hoorde eene stem uit den hemel, zeggende: Gij zijt gedoopt met vuur, en met den Heiligen Geest. Deze getuigt van den Vader en den Zoon, van nu aan en voor eeuwig.”

Mozes 6 : 51-54 en 64-66.

De historische Christelijke doop.

Wij kunnen uit de Schrift en de geschiedenis aantonen waarom wij slechts de doop door onderdompeling van een voor zijn daden verantwoordelijk mens aannemen. Het Boek van Mormon leert de juiste vorm van dopen en het verwerpt de gangbare opvatting, dat kleine kinderen zich aan deze heilige verordening moeten onderwerpen. (Zie Mosia 18 : 12-16; III Nephi 11 : 24-28; Moroni 8 : 5-14). Johannes de Doper verrichtte zijn werk in de vallei de Jordaan, waar voldoende water was, of te „...Enon bij Salim, dewijl aldaar vele wateren waren...“ (Joh. 3 : 23). De eerste Christelijke geschriften tonen aan, dat de doop oorspronkelijk uitsluitend door onderdompeling werd bediend. Geen andere vorm — hetzij besprenkeling of begieting — beantwoordt aan de symbolische beteke-

nis van de doop door onderdompeling.

De symbolische betekenis van de doop.

Wij hebben reeds gewag gemaakt van de beeldspraak, die Jezus gebruikte toen Hij het vernieuwingsproces beschreef als „wederom geboren worden“. Zoals de mens voor hij zijn aardse leven aanvangt volkomen omringd is door water en bij zijn voortkomen daaruit hernieuwd wordt door de leven gevende Geest, zo is de eerste stap der Christelijke wedergeboorte een voortkoming uit een volledige onderdompeling in water. In zijn meesterlijke verhandeling, geschreven voor de Heiligen te Rome, vergelijkt de Apostel Paulus de doop met de dood en de begrafenis; de zondige mens sterft en wordt begraven en verrijst dan uit het graf tot een nieuwigheid des levens, zonder zonden. Hij voert dit denkbeeld nog verder door, waarbij hij Christus' dood en opstanding gebruikt als een ervaring, die gesymboliseerd wordt in de doop. Zie hoe levendig hij zich weet uit te drukken:

„Of weet gij niet, dat zooveelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijnen dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkertwijls Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzoo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem eene plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zoo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding; dit wetende dat onze oude mensch met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen; want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zoo gelooven wij dat wij ook met Hem zullen leven, wetende dat Christus opgewekt zijnde uit de dooden, niet meer sterft; de dood heerscht niet meer over Hem.“

Rom. 6 : 3-9.

Geen andere vorm van dopen beantwoordt aan het symbolisme, dat Paulus hier beschrijft.

De bedoeling van de doop.

1. Het verkrijgen van vergeving der zonden. Het was de taak van Johannes

de Doper het volk tot bekering te roepen en het aan te manen, zich te laten dopen voor..... „de vergeving van zonden”. (Markus 1 : 4). In hun prediking legden de Apostelen de nadruk op dit punt. Toen Petrus op de dag van het Pinksterfeest de Joden wakker schudde, en zij zich bewust werden van wat zij Jezus aangedaan hadden, vroegen zij wat zij moesten doen. Zijn antwoord is gericht aan allen, die geloven:

„Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.”

Hand. 2 : 38.

In het twee en twintigste hoofdstuk, het zesde vers van de Handelingen der Apostelen verklaart Paulus dat Ananias hem onderrichte zich te laten dopen, opdat zijn zonden gewegassen mochten worden.

2. Teneinde lid van het Koninkrijk Gods en erfgenaam der zaligheid te worden. Wij leren dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het tastbare Koninkrijk van God op aarde vertegenwoordigt. De doop is de deur, die de berouwvolle zondaar toegang tot de Kerk verleent en hem het recht geeft zich lid der Kerk te noemen.

3. De doop is het levende symbool van een herboren staat. De doop door onderdompeling is het pas gedoopte lid een blijvend symbool van zijn wedergeboorte in het nieuwe leven, omdat hij op dat ogenblik bewust de verantwoordelijkheid aanvaardde voor zijn gedachten en handelingen.

Wie gedoopt kan worden.

De Heer heeft ons de eigenschappen geopenbaard, die de aanstaande doeping moet bezitten. De volgende verklaring, te vinden in Leer & Verbonden, geeft het standpunt der Kerk in dit opzicht aan:

„En wederom, als een gebod tot de Kerk aangaande de wijze van den doop. — Al degenen welke zich voor God verootmoedigen en verlangen gedoopt te worden, die met gebrokene harten en verslagene geesten voortkomen, en voor de Kerk betuigen dat zij zich waarlijk van al hunne zonden bekeerd hebben, en gewillig zijn den naam van Jezus Christus op zich te nemen, hebbende eene vast-

beradenheid Hem tot het einde toe te dienen, en waarlijk door hunne werken bewijzen dat zij van den Geest van Christus tot de vergiffenis hunner zonden ontvangen hebben, zullen door den doop in Zijne Kerk ontvangen worden. Niemand kan als lid in de Kerk van Christus ontvangen worden tenzij hij de jaren van verantwoordelijkheid voor God bereikt heeft, en in staat is zich te bekeeren.”

L. & V., afd. 20 : 37, 71.

„En wederom alle ouders in Zion of in hare Ringen welke georganiseerd zijn, die kinderen hebben en hen niet onderwijzen in de leer van bekeering, geloof in Christus den Zoon des levenden Gods, den doop en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen der handen, als zij acht jaar oud zijn, zoo zal de zonde op de hoofden der ouders zijn. Want dit zal een wet zijn voor de inwoners van Zion, of van de georganiseerde Ringen Zions; en hunne kinderen zullen gedoopt worden tot de vergiffenis hunner zonden, wanneer zij acht jaren oud zijn, en het opleggen der handen ontvangen.”

L. & V., afd. 68 : 25-27.

Alma de jongste stelde degenen, die door hem gedoopt werden, de volgende eisen:

„....En nu, als gij verlangend zijt om tot de kudde van God te komen, en om Zijn volk genoemd te worden, en gewillig zijt om elkanders lasten te dragen, zoodat zij licht mogen zijn; Ja, en gewillig zijt om te treuren met de treurende; en te vertroosten degenen, die vertroosting noodig hebben; en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, waar ge u ook moogt bevinden, zelfs tot den dood toe, opdat gij verlost moogt worden door God, en gerekend worden onder degenen der eerste opstanding, opdat gij het eeuwige leven moogt hebben; Nu ik zeg u, indien dit het verlangen van uwe harten is, wat hebt gij er tegen om gedoopt te worden in den naam des Heeren als een getuigenis voor Hem, dat gij met Hem een verbond aangegaan hebt; dat gij Hem wilt dienen en Zijne geboden wilt onderhouden, opdat Hij Zijne Geest overvloediger over u uitstorte.”

Mosia 18 : 8-10.

De doop is noodzakelijk om zalig te worden.

Wij geloven dat de doop absoluut noodzakelijk is om zalig te worden. Hij is meer dan een aardse verordening of een plechtigheid, waardoor men bij een bepaalde groep wordt ingelijfd. Wij geloven in de door Jezus gesproken woorden, toen Hij Zijn discipelen instrueerde met betrekking tot de plichten, behorend tot hun prediking, (zie Markus 16 : 15), terwijl wij ook in deze bedeling beschikken kunnen over 's Heren openbaring omtrent dit punt. In de volgende aanhalingen wordt met grote stelligheid de noodzakelijkheid van de doop verklaard:

„Gaaf in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan elk kreatuur, handelende met de volmacht die Ik u gegeven heb, doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes.”

L. & V., afd. 68 : 8-9.

„Daarom, gelijk Ik tot Mijne apostelen zeide, zeg Ik wederom tot u, dat elke ziel die in uwe woorden gelooft, en in het water voor de vergiffenis der zonden gedoopt wordt zal den Heiligen Geest ontvangen. Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, zij die niet in uwe woorden gelooven, en niet in Mijnen naam in water gedoopt worden voor de vergiffenis hunner zonden, dat zij den Heiligen Geest mogen ontvangen, zullen verdoemd worden, en zullen niet in Mijns Vaders koninkrijk, waar Mijn Vader en Ik zijn, komen.”

L. & V., afd. 84 : 64, 74.

De geestelijke wedergeboorte.

Johannes de Doper leidde de Bedeling van de volheid der tijden in met de verklaring, dat hij slechts met water zou dopen, doch dat er na hem iemand zou komen, die groter was dan hij, die zou dopen met de Heilige Geest (Markus 1 : 7, 8 en Joh. 1 : 29-33). Jezus zeide tot Nicodemus, dat hij een tweevoudige wedergeboorte moest doormaken, n.l. een uit water en een uit geest. De Apostel Petrus beloofde de berouwvolle Joden op de dag van het Pinksterfeest deze geestelijke hernieuwing, die teweeg gebracht zou worden door de bevestiging van de Heilige Geest (Hand. 2 : 38). Zoals deze eerste stichters er met nadruk op wezen, dat de geestelijke wedergeboorte noodzakelijk is om zalig te worden, zo onderwijst de Kerk dezer laatste dagen dezelfde leer.

Wij geloven dat de Heilige Geest een afzonderlijk lid van de Godheid is, afgescheiden van de Vader en de Zoon, doch één met hen in doel, idealen, macht en streven. De Profeet Joseph leerde ons dat „...de Heilige Geest geen lichaam van vleesch of beenderen heeft, doch een persoonlijkheid van Geest is...” (L. & V. 130 : 22). De volgende uitspraak van wijlen James E. Talmage geeft een der volledigste uitleggingen van de Heilige Geest, die ooit op schrift gesteld werden:

„De verwarring, welke heerst in de opvattingen der mensen omtrent de aard van de Heilige Geest, komt voort uit het feit, dat men over 't algemeen zijn persoon niet van zijn machten weet te scheiden. Het is duidelijk, dat uitdrukkingen als: „vervuld zijnde met de Heilige Geest”, „de Geest, die op de mens nederdaalt”, betrekking hebben op de machten en invloeden, die van God uitgaan en Hem kenmerken. Want de Heilige Geest kan tegelijkertijd op deze wijze in vele personen werken, hoewel zij toch ver van elkaar verwijderd kunnen zijn, terwijl de werkelijke persoon van de Heilige Geest slechts op één plaats kan vertoeven. En toch lezen wij dat door de macht van de Geest de Vader en de Zoon hun scheppingen tot stand brengen en handelen met het menselijk geslacht. Men kan de Heilige Geest beschouwen als de dienaar van de Godheid, die de beslissingen van de Allerhoogste Raad ten uitvoer legt.”

Art. d. Gel., blz. 131.

Op wie de Heilige Geest bevestigd kan worden.

Zowel de oude als de moderne Schriften wijzen met nadruk op de belangrijkheid van geloof, bekering en doop als de stappen, die aan het ontvangen van de Heilige Geest voorafgaan. Johannes herhaalt de woorden van de Meester, die tot Zijn discipelen zeide:

„En Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u eenen anderen Trooster geven, opdat hij bij u blijve in der eeuwigheid, namelijk den Geest der waarheid, welchen de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet hem niet en kent hem niet; maar gij kent hem, want hij blijft bij ulieden en zal in u zijn.”

Joh. 14 : 16, 17.

Deze goddelijke gave doet in de mens het verlangen ontwaken rechtvaardig te zijn; zij wordt een inspirerende macht om hogere godsdienstige idealen na te streven en zij helpt en troost de oprechte Christen. De Heilige Geest wordt bevestigd op de daarvoor in aanmerking komende dopelingen door het op zijn hoofd leggen der handen, en door de macht van het Heilige Priesterschap Gods, dat op rechtmatige wijze door de bedienaars ontvangen werd, worden de bevestigingswoorden uitgesproken. Hand. 8 : 15-20; 9 : 17; 19 : 2-6 en II Tim. 1 : 6 zijn enige Bijbelteksten, die aangeven dat zulk een verloop gewoon was in de vroegere Christelijke Kerk. In deze bedeling gebod de Heer dat zij, die

door hun roeping daartoe geautoriseerd waren:

....diegenen welke in de Kerk gedoopt zijn moeten bevestigen door het opleggen der handen voor den doop des vuurs en des Heiligen Geestes, overeenkomstig de Schriften."

L. & V., afd. 20 : 41.

Wij geloven, daar de Christelijke geschiedenis zulks leert en de Here ons geboden heeft deze verordening wederom te herstellen, dat de tweede voornaamste verordening van het Evangelie van Jezus Christus is het „Opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes."

Gebeurtenissen in de Zending

Districtsconferentie te Amsterdam. ✓

De Amsterdamse conferentie, gehouden tijdens bijzonder mooi najaarsweer in een nieuwe omgeving, was de hoofdstad des lands volkomen waardig. In de mooie zaal van het „Zonnehuis" in Tuindorp-Oostzaan kwamen op Zondag, 10 Oct., resp. 318 en 427 personen bijeen om te genieten van het gesproken woord, zang en muziek.

De conferentie werd op Zaterdag, 9 Oct., aangevangen met een zendingenvergadering, gevolgd door een gevarieerde „show"-avond, verzorgd door de jonge leden. Speciale vermelding verdient het in Chinese trant gespeelde toneelstuk: „De Gouden Pantoffel", dat ieders lof oogste.

Des Zondags begaven vele conferentiegangers zich op ongebruikelijke wijze naar de vergadering, n.l. per boot van Amsterdam-C tot Tuindorp.

De sprekers in de ochtendvergadering waren: Bartel van Oostendorp, Albert P. Sieverts, Sibylla H. J. Brinksma, John de Young, Dean C. Odenwalder, John van Haren en John J. Roothoff.

Des middags waren de sprekers: Ronald E. Poelman, Richard D. Gardner, Hendrik Dinkelman, Jacob Kapp, Pieter Vlam en Cornelius Zappey. Beide diensten werden opgeluisterd door uitstekende zang van „De Zingende Moeders", de verenigde zangkoren van het district en vocale en instrumentale soli. Tussen

de beide openbare diensten werd een priesterschapsvergadering gehouden. Al met al een conferentie, waaraan met genoegen zal worden teruggedacht.

Doopdiensten.

Op 8 Augustus j.l. werden te Groningen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Pieter Oenes en Wessel Andries Wijkstra.

Op 15 Augustus j.l. werd te Zutphen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Antonie van Meerbos.

Op 15 Augustus j.l. werden te Groningen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Pietertje Bol en Geesje Bol-Huff.

Op 10 September j.l. werden te Rotterdam gedoopt en tot lid Kerk bevestigd: Sophia Haugland en Carolina Johanna Le Comte.

Op 19 September j.l. werden te Antwerpen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Louisa Leclerc-Danijs; Sidonie Marie Louise van Gorp-Lejenne en Cornelius Josefus van Gorp.

Op 26 Sept. j.l. werden te Apeldoorn de volgende personen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Freerk Verbeek en Hendrika Hekkelman-Verhoeven uit Zutphen; Cornelia Adriana Pons-Vreeze uit Hengelo; Jacoba H. Boks, Jannetje van Campen-van Putten, Reinier van Campen, Alida Veltman, Heinrich J.

Veltman, Martina Veltman-Teering en Frederica W. Ch. J. R. van Campen uit Apeldoorn; Gerda Gezina Kramer; Bernard Jeane Hommerson; Elizabeth Hendrika Bras-van Os en Aartje Bras uit de gemeente Arnhem.

Op 29 September j.l. werden te Amsterdam gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Jacobus J. Looyen; Johannes Th. Wagenmakers; Clasina van Marion-Jasperse; Helena van der Plas en Marinus A. Overdiek.

Ingezegend.

Op 23 Mei j.l. werd te Soerabaja, Ned. O. Indië, ingezegend Gladys Wilhelmina Adrienne Poolman, dochter van Justus C. H. Poolman en Madelon E. N. Gyr.

Op 4 Juli j.l. werd te Arnhem ingezegend: Berendina Hermina Hardeman, dochter van Aart D. Hardeman en Berendina J. Laffra.

Op 22 Augustus j.l. werd te Vlaardingen ingezegend Anke Geertrude Kuchler, dochter van Abraham Kuchler en Johanna M. Knoll.

Op 3 October j.l. werden te Rotterdam ingezegend: Sonja Helena de Groot, dochter van Jacobus de Groot en Lucia van Buuren; Antoon Speters, zoon van Johannes Speters en Lena van Tussenbroek; Vera Anna van der Vliet, dochter van Bertus J. van der Vliet en Maatje M. M. Schouten.

Op dezelfde datum werd te Dordrecht ingezegend Catrina Cornelia Prenger, dochter van Cornelis Prenger en Maria A. v. d. Burgh.

Te Amsterdam werden op die datum ingezegend: Munde Melanie Flach, dochter van Jan M. Flach en Munda Mathijssen; Ralph Douglas Hut, zoon van Jan B. Hut en Egelina IJlst; en Alexander Charles Scheer, zoon van Willem F. Scheer en Elizabeth van Gelderen.

En te Arnhem werd op dezelfde datum ingezegend: Nicolaas J. Witkamp, zoon van Johan Witkamp en Johanna Prakken.

Geordend.

Op 29 Augustus j.l. werd te Arnhem Hendrikus B. van Grol tot Leraar geordend.

Op 5 September j.l. werd te Alkmaar tot Diaken geordend Thijs Runia.

Op dezelfde datum werd te Utrecht Wil-

lem H. D. de Bruyn tot Ouderling geordend; te Antwerpen werden op die datum tot Diaken geordend: Godefridus C. H. Roelofs; Willem F. van Maanen en Ludovicus Breugelmanns.

Op 12 September j.l. werd Teunis de Jong te Dordrecht tot Diaken geordend.

Op dezelfde datum werd te Antwerpen tot Diaken geordend: Theophilus Boucher.

Op 19 September j.l. werden te Rotterdam de volgende personen geordend: Joost Liefding, Arend A. v. d. Knaap en Nicolaas v. d. Stel tot Leraar; Hendrik Hoogstad tot Priester; Steven Blankenstein, Hans Pruyt, Philippus van Waardhuizen en Hendrik J. Clausing tot Diaken.

Op 3 October j.l. werd te Rotterdam Willem C. Diepeveen tot Priester geordend.

Gehuwd.

Op 15 September j.l. werd in het kerkgebouw te Rotterdam het huwelijk ingezegend van br. Dirk van Leer en Alesandrina Faccioli. Wij wensen dit jonge paar God's beste zegeningen op hun verdere levensweg.

Overleden.

Op 29 Augustus j.l. overleed te Zutphen zr. Elsje Zeiler-Schildwacht op de leeftijd van zeven en vijftig jaar. Zij was sinds 3 Mei 1927 lid der Kerk.

Op 27 September j.l. overleed te Amsterdam op de leeftijd van zestig jaar zr. Heintje Doesburg-Kaptijn.

Wij wensen de nabestaanden van beide zusters van harte sterkte in dit verlies.

Wijzigingen in besturen.

Op 3 October j.l. werd Oud. Nico D. Snel eervol van zijn ambt als gemeentepresident van de Helderse gemeente ontslagen. In zijn plaats werd aangesteld Oud. Jacob Kapp. Oud. Snel heeft gedurende en na de moeilijke oorlogsjaren de Helderse gemeente op zeer bekwame wijze bestuurd. Niets was hem te veel als het er om ging de gemeente van dienst te zijn. De leden der Helderse gemeente willen hem dan ook node missen, doch zij wensen hem en zijn gezin alle goeds toe tijdens de reis naar en het verblijf in Zion.

Op 2 October j.l. werden de volgende personen aangesteld als leden van het Zondagsschool-Hoofdbestuur in de Nederlandse Zending:

✓ Maria J. Haarbrink van de Rotterdamse gemeente, voor muziek en zang.

✓ Aartje van Os van de Vlaardingse gemeente, voor vertaal- en stencilwerk.

✓ Geminianus Diender van de Haagse gemeente, voor het genealogische werk in de Zondagsschool.

Arnoldus H. Goud van de Rotterdamse gemeente voor vertaalwerk.

Op 6 October j.l. werd zr. A. Copier-Sehlmeier eervol ontslagen als secretaresse van het J.V.O.O.V.-Hoofdbestuur in de Nederlandse Zending, zulks met het oog op haar aanstaand vertrek naar Zion.

Aankomst en verplaatsing van zendelingen.

Op 27 September j.l. kwamen zes zendelingen in Nederland aan om in ons land een zending te vervullen. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun arbeid hebben aangevangen: ✓ James H. Lyman te Hilversum; Hal G. Moore te Arnhem; Jay P. Bills te Amsterdam, Howard P. Vause te Rotterdam; Robert R. Smith te 's-Gravenhage; Curt R. O. Woller te Voorburg.

Op 22 September werd zr. S. Beth Modderman van Groningen overgeplaatst naar Rotterdam.

Op 6 October j.l. werd Bowe de Vries aangesteld als President van het Groningse district.

Op dezelfde datum aanvaardde Herman Uffens zijn werkzaamheden als president van het Amsterdamse district, waarbij zr. Uffens hem terzijde zal staan.

Pieter Vlam werd op die datum aangesteld als assistent van President Cornelius Zappey, in welke hoedanigheid hij op het hoofdkantoor werkzaam zal zijn.

Op 6 October j.l. werd Allen Reed Schvaneveld van Groningen overgeplaatst naar Dordrecht; Jay P. Bills van Amsterdam naar Hilversum; James H. Lyman van Hilversum naar Groningen; Homer Jensen van Dordrecht naar Assen als gemeentepresident.

Zending beëindigd.

Op 22 September j.l. werd eervol van haar zending in Nederland ontslagen zr. Sibylla Brinksma. Zr. Brinksma kwam

15 December 1947 op zending en heeft sindsdien gearbeid in Amsterdam en Groningen. Zij was de jongste zendeling van het corps en heeft vol ijver en met veel geestdrift haar taak volbracht. Ongetwijfeld zal zij met veel voldoening op haar zendingstijd kunnen terugzien.

Op 6 October j.l. werden de volgende zendelingen eervol van hun zending in Nederland ontslagen: Pieter 't Hart, Lucretia T. 't Hart, Richard Mondfrans, ✓ Nellie H. Mondfrans, LeGrande Mondfrans, Gabriel Mes en Richard L. Castleton. Op-genoemde datum keerden zij per s.s. „Nieuw-Amsterdam” naar hun tehuis in Zion terug.

Oud en zr. 't Hart kwamen op 1 Oct. 1946 in Nederland aan, en legden zich dadelijk met hart en ziel op het zendingswerk toe. Vóór de oorlog hadden zij hun zoon en dochter reeds een zending in dit land zien vervullen, en thans kwamen zij zelf de boodschap van het herstelde evangelie in hun geboorteland verkondigen. Zij arbeidden achtereenvolgens in Leiden, 's-Gravenhage, Dordrecht en Voorburg; in al deze gemeenten bekleedde Oud. 't Hart het ambt van gemeentepresident. Hun gevorderde leeftijd heeft hen evenmin als zr. 't Hart's tere gezondheid er van kunnen weerhouden, al hun tijd en krachten in het zendingswerk te besteden. Moge des Heren rijkste

zegen hun deel zijn, nu zij hun levensavond temidden van hun kinderen en kleinkinderen zullen gaan doorbrengen.

Ook Oud. en zr. Mondfrans kwamen op 1 October 1946 in Nederland aan. Evenals de familie 't Hart waren zij door hun kennis van de Nederlandse taal reeds onmiddellijk zeer waardevolle krachten in het zendingsveld. Hun standplaatsen waren achtereenvolgens Rotterdam, Den Helder, Hilversum, Arnhem en Utrecht; in de drie laatstgenoemde plaatsen arbeide Oud. Mondfrans als gemeentepresident. De gemeente Hilversum werd door hen geopend, en dat hun arbeid aldaar niet vruchteloos is gebleven, blijkt wel uit de bloeiende toestand, waarin deze kleine gemeente zich thans bevindt. Dat Oud. en zr. Mondfrans bereid waren, al hun middelen in de dienst van het evangelie te stellen, blijkt wel uit het feit, dat hun zoon gelijktijdig met hen een zending in Nederland heeft vervuld. De Utrechtse gemeente, waar Oud. en zr. Mondfrans het laatst gearbeid hebben, bood de familie op 24 September een zeer geslaagde afscheidsavond aan, die lang in hun herinnering zal blijven voortleven.

LeGrande Mondfrans, die op 1 October

1946 in Nederland aankwam, heeft de twee jaren van zijn zending in de volgende gemeenten doorgebracht: Apeldoorn, Utrecht, Gouda en Delft. In Gouda en Delft bekleedde Oud. Mondfrans op bekwame wijze het ambt van gemeentepresident. Hij heeft zich in de Nederlandse Zending vele vrienden gemaakt, zowel onder leden en onderzoekers als onder de zendelingen. Onze beste wensen vergezellen hem en zijn ouders bij hun terugkeer naar hun thuis.

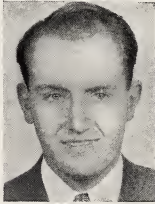
Gabriel Mes ving zijn zending aan op 29 November 1946, en heeft zijn krachten gegeven in de volgende gemeenten: Rotterdam, Almelo, Groningen, Alkmaar, Utrecht en 's-Gravenhage. In Alkmaar, Almelo en 's-Gravenhage arbeide Oud. Mes als gemeentepresident, terwijl hij ook enige tijd over het Almeloose district gepresideerd heeft. Oud. Mes schreef het volgende afscheidswoord:

„Zeer geliefde broeders en zusters,

Nu ik uw land ga verlaten, na twee jaar lief en leed met u gedeeld te hebben, kan ik niet nalaten u allen een hartelijk vaarwel toe te roepen. In de afgelopen jaren heb ik vreugde en leed ondervonden, vreugde om de broeders en zusters, die vast hielden aan de ijzeren roede; en leed om hen, wier liefde is verkoeld. Ik smeed u, weest nederig en zoekt het Evangelielicht. Dat alleen kan u zalig maken. Onze Hemelse Vader hoort gaarne onze gebeden, en Hij beantwoordt ze immer.

Het verheugt mij in gezondheid weer naar mijn lieve vrouw te kunnen terugkeren, terwijl ik mij toch ook bedroefd gevoel zovele broeders en zusters in Nederland, die mij lief geworden zijn, te moeten achterlaten. Nu ik u moet verlaten leef ik echter in de hoop u eenmaal weer te zien. Ik dank u allen

voor het vele goede, mij betoond tijdens mijn verblijf in mijn geboorteland. Moge God u allen zegenen, tot weerziens, is de bede van uw broeder in het Evangelie, G. Mes."

Richard L. Castleton ving zijn zending in Nederland aan op 5 April 1947; voor dien had hij reeds enige tijd als zending in de Verenigde Staten doorgebracht. Oud. Castleton arbeide achtereenvolgens in Den Helder, Arnhem, Utrecht, 's-Gravenhage, Zeist en Schiedam, in de beide laatstgenoemde plaatsen als gemeentepresident. Oud. Castleton was een zending in de ware zin des woords: zijn innemende persoonlijkheid maakte hem allerwege een graag geziene gast. Oud. Castleton's vertrek werd wegens familieomstandigheden vervroegd, en het spijt ons, hem nu reeds te moeten missen; zijn thuiskomst zal echter grote vreugde brengen in zijn gezin, dat vol verwachting naar „Daddy” uitziет.

Vertrokken.

Op 5 October j.l. vertrok zr. S. Scheer-Solkema naar Zion.

Zr. Scheer was een bekende persoonlijkheid voor de zusters der Z.H.V., daar zij jarenlang het ambt van Presidente van het Z.H.V.-hoofdbestuur heeft bekleed. Zij was een zeer getrouw lid van de Amsterdamse gemeente. Wij wensen zr. Scheer veel geluk en voorspoed in het nieuwe vaderland.

Groeten uit Zion.

Van Oud. Cornelis de Jong, die kortgeleden met zijn echtgenote naar Amerika terugkeerde, ontvingen wij een schrijven, waarin hij onder meer het volgende zegt: „Het is al twee maanden geleden dat wij ons geliefd vaderland verlieten. Toen wij aan boord van de „Nieuw-Amsterdam” onze familie en vele zusters en broeders en vrienden een vaarwel toewuifden, was

ons hart van droefheid vervuld omdat wij moesten scheiden van allen, die ons door het Evangelie zo dierbaar geworden zijn. Nu wij thuis zijn, zie ik mij weer aan Uw tafel zitten, en denk ik mij in, hoe wij na de maaltijd uit de Bijbel lezen en heerlijke evangeliegesprekken voerden. Ik zie voor mij de Z.H.V.-vergaderingen in Arnhem en de bijbelklassen te Zutphen. Wij hebben al onze kinderen en vrienden hier in goede welstand teruggevonden, doch als ik morgen weer naar Holland op zending kon, zou ik geen moment aarzelen. Nu dit niet kan, smeed ik de Here u te zegenen en te leiden. Ik hoop velen uwer in Zion te ontmoeten en ik roep u toe: Blijf getrouw, ook al kunt gij niet naar Zion komen. Alle getrouwen zullen Hem tegemoet gaan, wanneer Christus verschijnt. Leef het Evangelie stipt, want dit is de enige weg tot zaligheid. Ook namens mijn vrouw dank ik u voor al het goede, hetwelk wij van u mochten ontvangen. De Here zal het u vergelden. Zr. de Jong is na haar thuiskomst in Amerika snel in beterschap toegenomen en gevoelt zich zeer goed. Moge de Here u allen zegenen met een grote getuigenis, is de bede van uw zuster en broeder in het Evangelie, C. en A. de Jong.

Speciale gebeurtenissen.

Er werden deze maand weer verscheidene speciale openbare vergaderingen gehouden. Op 12 en 26 September j.l. werd te Woensel bij Eindhoven en een speciale openbare vergadering gehouden. Te Apeldoorn werd een goed bezochte vergadering gehouden op 16 September en op 22 September te Vlaardingén. Ook te Hellum en Emmen werden door de Groningse zendingen speciale bijeenkomsten georganiseerd.

De O.O.V. heeft haar poorten weer voor jong en oud geopend. Zoals gebruikelijk heeft zij ook dit jaar het seizoen aangevangen met een feestelijke programma-avond. Uit verschillende gemeenten, o.a. uit Utrecht, Rotterdam, Groningen en Amsterdam, ontvingen wij bericht, dat de door hen aangeboden programma-avonden zeer in de smaak zijn gevallen en volle zalen hebben getrokken.

Ook het Zondagavondprogramma van 3 October j.l., waarvan de leiding bij de O.O.V. berustte, had een goed verloop.

Op 7 September j.l. hield de Z.H.V. te Gouda een programma-avond, die gezellig en vlot verliep, evenals de op 12 Sept. te Apeldoorn gehouden avond.

Op 25 September j.l. gaf de Amsterdamse Zondagsschool een zogenaamde show, teneinde gelden te verzamelen voor het aanstaande Kerstfeest. Het was een prettige avond, waarvan de bezoekers voldaan huiswaarts keerden.

Te Groningen is een Ontspanningscomité gevormd. Dit comité is zeer actief geweest. Zo hebben de leden der Groningse gemeente onder leiding van dit comité op 25 Augustus j.l. de Martinatoren te Groningen beklommen om van het prachtige uitzicht te genieten. Op 18 September j.l. maakten zij een excursie naar het Pompstation te Noord Bergum in Friesland, waar onder deskundige leiding een rondgang werd gemaakt. Na afloop werd nog een bezoek gebracht aan het monument, door de Kerk te Broek op Akkerwoude opgericht ter ere

van de eerste dopelingen in Nederland. Op 2 October j.l. organiseerde het comité voor de kinderen van Zondagsschool en Jeugdwerk een gezellige speelmiddag.

Te Leiden worden de bijeenkomsten van de Zondagsschool, Avondmaalsdiensten, enz., gehouden aan de Hoogewoerd 87.

Wat komt:

14 November: Groningse Districtsconferentie. Openbare vergaderingen om 10.30 uur v.m. en 5 uur n.m. in gebouw „Harmonie“, Oude Kijk in 't Jatstraat Groningen.

Ingevolge papiertoe wijzing B.P.P no. 3153 verschijnt deze uitgave maandelijks en is de omvang van dit nummer 32 pagina's, formaat 16×25 cm.

BOEKENNIEUWS

Vult Uw boekenkast aan, indien één der onderstaande uitgaven daarin ontbreekt:

JEZUS DE CHRISTUS (Deel I)

door Dr. James E. Talmage.

Prijs per exemplaar (402 blz.) f 2.25

HET LEIDERSCHAP VAN JOSEPH SMITH

door John Henry Evans.

Prijs per exemplaar (124 blz.) f 1.10

EEN REDELIJKE THEOLOGIE

door Dr. John A. Widtsoe.

Prijs per exemplaar (136 blz.) f 0.50